OD PETKA DO PETKA

Pei-Wen Liu, programski vodja festivala KIBLIX, v dialogu z asistentko Moniko Pocrnjić

Kiblixology - ne vznemirjaj se, to bo kreativni kaos

Petek, 18. novembra

Po enem tednu bivanja v Sloveniji se komaj privajam na nizke temperature in predvsem ... hrano. Kličem Moniko. Kdaj se dobimo v Kibli? Pred otvoritvijo festivala je treba doreči še veliko stvari. Ponoči me je klical Jensen in napovedal še en kombi gostov iz Linza. V Kibli laboratoriji že delujejo cel teden, veselita me obisk in atmosfera. Prav tako delavnica pod taktirko Effi Tanner Umetnost v kovčku. Zanimivo, same udeleženke. Umetnice. Uživajo. Šolarji so navdušeni nad pin fabingom – strojčkom za izdelavo brošk. Tobias je neumoren, od devetih zjutraj vzpostavlja neposredni prenos ob vseh težavah, ki jih ima zaradi preobremenjenosti internetnega omrežja. Še dobro, da dela na konceptu You, in the center of the world (Ti, v centru sveta). Monika me tolaži: "Pei, ne vznemirjaj se, to bo kreativni kaos. Dan se je odvijal v slogu nabiranja izkušenj sleherno minuto in ob spoznanju, da končni produkti niso vedno pomembni, gre za proces ustvarjanja, razmišljanja in raziskovanja možnega! Zvečer otvoritev festivala. Moja skrb, ali bo publika, je odveč. Dogodki v galeriji Koroška, Umetnostni galeriji in Kibli so izjemno obiskani.

Sobota, 19. novembra

You are, what you share (Si, kar deliš) in ne You are, what you buy (Si, kar kupuješ). Besede, s katerimi me Monika nagovori v najinem prvem jutranjem telefonskem pogovoru – bolje rečeno sestanku. Čez dve uri pričetek simpozija. Še do včeraj ni bila jasna lokacija. KIT – Komunikacijsko-informacijska točka je kot nalašč za Workshopology – simpozij. Bojan in Marc v duetu koordinirata program. Izjemen motivacijski trening s prevzemom identitete drugega, sogovornika. Treniranje, ali smo sposobni poslušati in istočasno podajati odgovore. Kompleksen proces. Novega znanja na temo delavničarstva za udeležence ni manjkalo. Sodelovanje na daljavo z Andrewom Greeifom Patersonom – razvil je formular workshopology – ključna vprašanja s ključnimi odgovori. Večerni nastop Paula Prudencea v Kinu Udarnik je bil izjemen, nepozaben.

Nedelja, 20. novembra

Šokirana nad Mariborom. Ob obhodu lokacij po mestu srečam šest ljudi. Praznina!!! Kaj se dogaja? No, to je odgovor na moje vprašanje, zakaj je toliko praznih, zapuščenih prostorov v centru mesta. Dan preživim v Kinu Udarnik - postavljanje scene in vzpostavljanje tehnologije za popoldanske performance. Vmes po telefonu Monika: "Pei, na delavnico Fold me (Prepogni me) je prijavljenih preveč ljudi! Kaj bova naredili? Esher, eden od svetovnih mojstrov origamija, je presenečen, obenem pa se mu je podrl koncept delavnice. "Naj ga spet postavi:)", nagajivo odgovarjam Moniki. "Pokliči Dejana ali Miho." Verjamem, da bo Esher zadevo uredil na način, da nihče ne bo prikrajšan. Z Marcom, Robertino in Ido imamo še pol ure časa za kosilo. Solata z morskimi sadeži je bila solata z nečim, kar ne vem, kaj je bilo. Morski sadeži zagotovo ne. Ej, dragi kuhar, Azijka sem in vem, kaj so morski sadeži. Nastopi v Udarniku so fantastični, vendar prostor ni ogrevan. Zakaj? Od organizatorjev MFRU in Kiblix-a dobivam odgovore – lokalna politika! Ljudem razdelimo odeje. Po zaključku nastopov vsi v Kiblo. Niki pripravi fantastično pogostitev.

Ponedeljek, 21. novembra

Festival je na vrhuncu. Monika, prosim, javi se! Open lab je eksplodiral. Miha za jutri napoveduje ponovno udeležbo skupine študentov s Pedagoške fakultete, Oddelka za likovno umetnost ... Prihajajo in prihajajo. "Monika, prosim, če prideš v Kiblo, potrebujem te."

Z Natašo greva v Inkubator rezat zelenjavo za kosilo Cirkulacije.

Nataša je po sedmih dneh odprtega laboratorija in delavnice Umetnost v kovčku imela vsega dovolj "Kiblixology, Workshopology ... Na facebooku najavi party, 22.00, China Shop, mariborska tržnica. Dejan doda: "No-ology party." F... Art, let's dance. Ponovno komunikacijski šum. Ljudem je treba povedati, naj pijačo prinesejo s seboj. Kibla poskrbi za preostanek. Plesali smo pozno v noč. Bike Kichen iz Linza poskrbijo za humor. Samo danes so sestavili tri nova kolesa iz osmih starih. Z reciklažo na tem festivalu res nimamo težav.

Torek, 22. novembra

Dušan se s svojo ekipo osredotoča na izdelavo PCB-ploščic za otroke, študente, odrasle. Super led pin izdelki za vsako damo, ki želi imeti kul nakit! Kiblix se bliža zaključku, MFRU je na vrhuncu. Priprave na zaključni party. Vstopim v galerijo KiBela in pogled na delavnico Prepogni me me razveseljuje. Udeleženci preprosto ne morejo nehati. Vmes me (že ne vem kolikič) za rokav cuka Kruno: " Pei, potrebujem intervju." Kiblix je namreč vzpostavil festivalski radio – piratski. Znova in znova se čudim, kaj vse je možno izvesti v tako kratkem času. Ob dejstvu, da smo ustvarili kreativni kaos brez primere. Ljudje imajo radi kaos, samo aktivno jih je treba potegniti vanj. Po doslej doživetem se Kiblix in MFRU reprezentirata predvsem kot stičišče istomišlečih posameznikov in kolektivov, ki v času čedalje večjih družbenih razhajanj težijo k lastnemu ustvarjanju in neprofitnemu deljenju znanja in izkušenj.

Sreda, 23. novembra

Po divji noči se komaj sestavljam. Kaj noči, po divjem festivalu. Razmišljam, kaj se je sploh zgodilo. Pred očmi se mi izrisujejo mariborske fasade in trgi, ki so jih osvetljevale projekcije tokrat malo razširjenega kolektiva Cirkulacija 2, ki se je vsak dan na mrazu s cizo sprehajala po mariborskih ulicah in z laserji in videom posegala v javni prostor. Družbenokritična nota urbanega in javnega ter mapiranje Janševe glave na stene mariborskih hiš v času predvolilnih kampanj je inovativen način izkazovanja nelagodja nad političnim poseganjem v javni prostor. Težko je slovo. Popoldan odhajam v Ljubljano, pred tem pa pogovori s številnimi še prisotnimi udeleženci. Ekipa v Kibli pospravlja laboratorije. Vesela sem, obenem pa čutim tisto klasično praznino ob zaključku. Zvočne eklekcije še vedno odzvanjajo v glavi. Občutek imam, da me bodo spremljale vse do Pariza. Naivno navdušenje nad izdelovanjem 3D-oblik iz papirja in sorodnih vlaknenih materialov je sicer delovalo povsem neznanstveno, a za amaterja prepogibanja je pot do idealnega origami vzorca jošimura praktično nemogoča – to so moje refleksije ta trenutek. Monika, zvesta kot vsak trenutek na poti do zdravnika – hrbtenica je premagala telo. Bolečine so prehude.

Četrtek, 24. novembra

Ura je pet zjutraj. S Tobijem in prtljago sedim v taksiju na poti do letališča. Megla. Mraz. Pogrešala bom Slovenijo. Pogrešala bom Maribor. Pogrešala bom Kiblix, MFRU, ekipo – Marca, Miho, Dejana, Moniko. Joj, Monika! Kličem, ne javi se. Čas je relativen. Dva tedna bivanja in dela v Mariboru pustita na meni pečat. Moniká se javi. "Pei, pozabila si mi poslati dnevnik." Kot da se selim še na eno festivalsko lokacijo (beri letališče), kjer se je pravzaprav zame vse začelo. Prva stvar seveda čekiranje prtljage, nakar nemudoma potrebujem internet. Ne dela. To pač ni Kibla, kjer informacije res niso v deficitu. Umetniki – lačni znanja o tem, kaj počnejo in mislijo raziskovalci ter raziskovalci – željni znanja o tem, kako se umetniški eksperimenti združujejo v raziskovanju, še vedno diskutirajo in delijo svoje ideje. Tam nekje v Kibli, v nekem Mariboru. Vrnila se bom. Zdaj se mi pa že mudi. Letalo za Pariz čaka potnike. Kljub neverjetno gosti megli bomo vzleteli. Telefon ne neha brneti. Monika: "Pei, nisva se poslovili, nisem te objela! Pogrešala te bom! Ostanemo v kontaktu!" "Seveda ostanemo v kontaktu." Mail, dropbox, google doc ... Informacijsko-komunikacijka orodja nas v to silijo. Silijo v nenehen kontakt, povezavo in komunikacijo. Koga in kaj vse bi še lahko dodala v svoje pisanje. Čas je, da izklopim slovensko mobilno številko ... ▪

